

Моја школа

Некако се, кроз време, одомаћила изрека, па постала и неписано правило „најбоља школа је најближа школа”. Не мислим да је тако, али сам велика срећница што је то у мом случају и потпуна истина. Мени најближа школа, Основна школа „Вељко Дугошевић”, по многим мерилима је и најбоља школа на Звездари.

Статистике о успеху на крају сваке школске године сведоче о добрим оценама наших ђака, а што је резултат великог труда и залагања наших наставника. Добро опремљени кабинети и кабинетска настава покузују своје ефекте у јасном разумевању градива. Наши ђаци не уче напамет, лекције се усвајају са разумевањем и прави добра основа, на коју се даље надограђују теже и компликованије лекције, и на коју ће се даље надоградити средњошколско градиво.

Чиста и уредна зграда, пријатно осветљени простор са пуно собног цвећа, резултат су вредног рада наших теткица. Морам да похвалим и нашег домара за уредан травњак испред зграде, као и добро одржавано дрвеће и клупе на стазама око школе и међу растињем, где се лепо дружимо на одморима и одмарамо очи на зеленим површинама.

Наша школа је изграђена на традиционалним вредностима вредног рада, другарства и хуманости, који се негују из генерације у генерацију. У Вељка је ишао мој отац пре 41 годину, мој стриц пре 32 године, мој брат пре 2 године и сада је мој ред. За све то време Вељко гаји исти стандард образовног и васпитног рада – бриге о ученицима, не само о њиховом знању већ и о лепом понашању и васпитању.

Наши ђаци су и одлични спортисти (у здравом телу здрав дух). Освојили су многе медаље на међушколским такмичењима и појединачно и екипно, где је јак тимски дух помогао срчаности и спортој борбености наших ученика.

Наши ученици су успешни и на свим такмичењима из свих предмета. Многе прве награде и са републичких такмичења су у Вељковим витринама.

И оно што је најважније и што је круна свих врлина наше школе је велика хуманост и решеност да се помогне онима који су у невољи. Хуманитарни базари се организују два пута годишње и на њима масовно учествују и ученици и родитељи, и баке и деке, и комшије и пријатељи, прави се и продаје, броји и скупља, и заједнички побеђује са онима којима је помоћ најпотребнија.

Ово су тешке године за све нас, за читаво човечанство, па и за рад у мојој школи. Задесила нас је епидемија Ковид вируса, опасног, непознатог и непредвидивог. Али радимо и даље, учимо, трудимо се, сналазимо се, помажемо, проћи ће и ово тешко време, па ће будуће генерације опет уживати у слободи другарства и радости нових лекција, а ја ћу тада већ бити негде другде.

Вељко ће заувек имати посебно место у мом срцу и мом сећању.

Милица Драгаш VIII/1